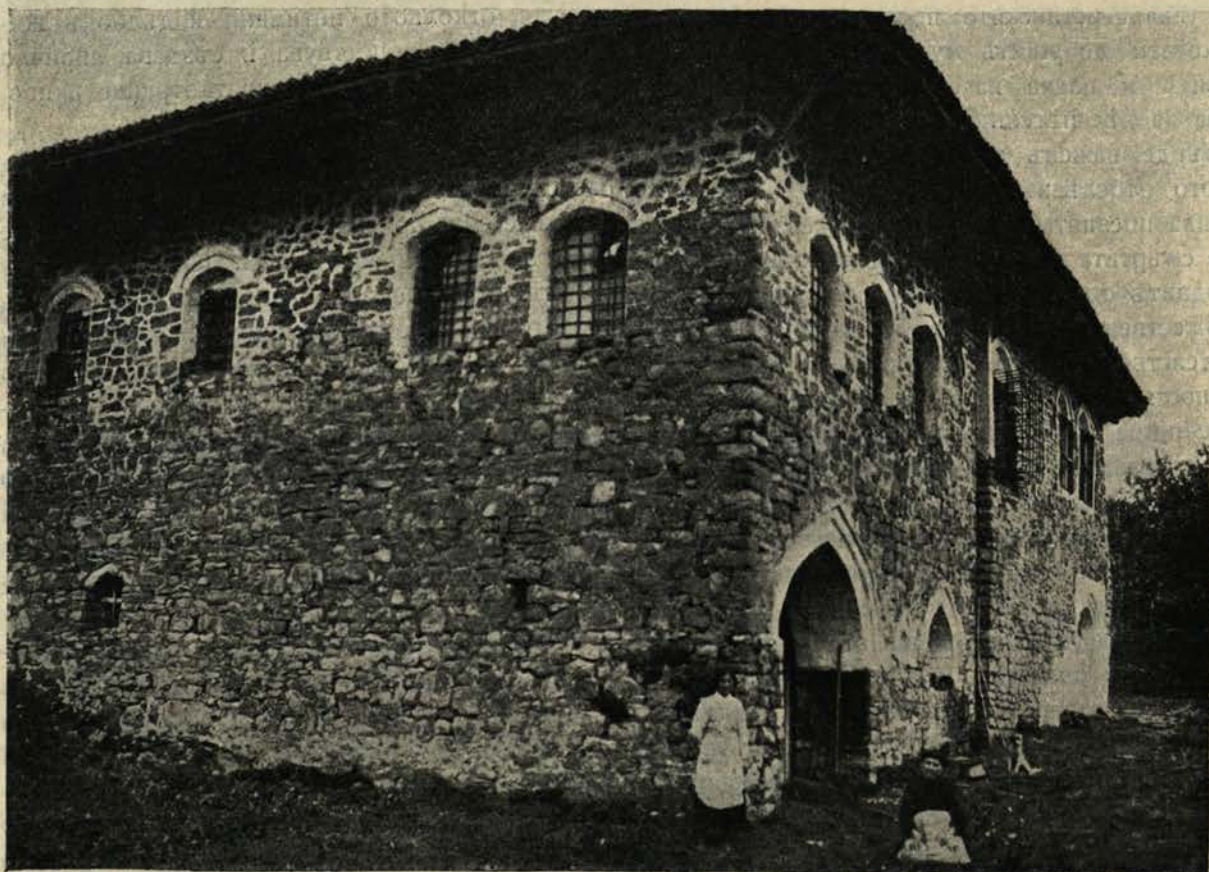

цели. Въ най-тежки дни за България, Вазовъ като стражъ на поста си е стоялъ и е вдъхновявалъ народа си съ бодри чувства на вѣра и надежда въ светата правда. Въ това отношение той прояви една жилавина на духа, която по всичко личи, е черта на племето ни, което благодарение на нея е съумѣвало да се изтръгне отъ всички беди и да прескочи всички пропасти изпречили се на пътя му, за да запази националната си самостоятелност. Вазовъ е тихъ, спокоенъ и мечтателенъ по натура, уравновесенъ по духъ, умѣренъ по чувства и идеи, реалистъ при подбиране на сюжетитѣ си, не е чуждъ на нѣкои похвати на романтицитѣ, отъ които се много влиялъ. Той е широкъ, разнообразенъ, но за това му липсва дълбочина на мисълъ и на чувства. Заслугитѣ му за българската литература сж голѣми. Той направи отъ нея почти единствена своя професия, като способствува да се отдѣли тя отъ публицистиката, опита се да ѝ даде художествена форма, като я обогати съ различни видове и по тоя начинъ я обособи и специали-

зира. Отъ негово време вече почна да се прави строга разлика между литература и журналистика, между поетъ и журналистъ — нѣщо, което не се правѣше преди освобождението. Друга негова крупна заслуга е тази, че чрезъ негови произведения българската литература за пръвъ пжтъ биде представена предъ европейския културенъ свѣтъ, който до тогава нищо не знаеше за насъ.

А въ областъта на художествения ни езикъ е третата му голѣма заслуга. Тукъ той прояви завидна енергия, сръчностъ, достатъчни художествени дарования и дълбоки познания на поетичната ни речъ. Той обогати тая речъ и отъ къмъ разнообразие, и отъ къмъ музикалностъ, и отъ къмъ изразителностъ и гъвкавостъ. Тая речъ днесъ ни се вижда вече застарѣла, бледа и водениста, но на времето си тя е изиграла своята роля. Все пакъ Вазовъ е оня поетъ, който съ трудъ и упорство пропрати широкия друмъ, по който днесъ волно шествува модерното ни поетично слово.

М. Григоровъ

Стара кжца въ с. Арбанаси — Търновско.